

raadsfager eller Sager, som angaae Skolefonden, men ogsaa i alle Sager, som angaae Skolevæsenet. Hvad angaaer de Sager, som vedkomme Skoleforbuden og Skoledirektionen, har man lempet sig efter Cirkulæret, idet man har erkjendt, at Skolefonden selv kunde betale sin Porto, og adskillige Medlemmer, der som Bestyrere for Skolefonden ere i Skoleraadet, hvilket en sliq Portofrihed ikke tilkommer, have maattet betale Portoen imod Refusion af Skolefonden; men derimod staae Amtmændene i et andet Forhold, idet det er i Embedsmænds For, at de skrive i disse Sager, og derfor har man antaget, at Amtmændene vare attestberettigede. Denne Attestberettigelse har man søgt at borttage, idet der til Postkontorerne er kommet Ordre om, at de ikke maatte tage sliqe Attester i saabanne Sager for Fyldest. Naturligviis har der været korresponderet om denne Sag med Finantsministeriet; Finantsministeriet har imidlertid fastholdt den Anskuelse, som Generalpostdirektøren har udtalt, at Attestberettigelse ikke kan tilkomme disse Embedsmænd i den nævnte Egenstaaelse. Det er mig ubekjendt, hvad det er for Grunde, som i den Henseende have været bestemmende for Finantsministeriet, men de Grunde, som gjøre, at Amtmændene formene sig berettigede til at udstede saabanne Attester, findes i en gammel Forordning af 17de Juni 1771 § 9, hvor det blandt Andet hedder, at Amtmændene kunne skrive portofrit imod Attest „i Kongelig Tjeneste med de under dem forterende eller med dem formedelsf deres Embeds Beskaffenhed i Konnexion staaende Kongelige Betjente og Magistrater, men ikke med private Personer“; men i de Sager, hvor der brevsverles „angaaende private Personers Anliggende“, skal Portoen betales af Vedkommende, sjsøndt Embedsmanden korresponderer paa Embedsvegne. Det visse sig imidlertid snart, at denne Regel ikke lod sig gennemføre i Pragis, thi allerede 1772 udkom der under 12te Sepbr. en Plakat, som sagde, at de nævnte Embedsmænd i deres Korrespondance i Embedsfager endogsaa med private Personer skulde være fritagne for Porto, naar de udstedte den Attest, som var bestemt i den tidligere Forordning, og som skulde gaae ud paa, at Brevene virkelig angik kongelig Tjeneste. For

Provsternes Vedkommende var der i Forordningen af 1771 kun bestemt, at de skulde have Portofrihed i de Sager, der angaae Beskjendtgjørelsen af kongelige Forordninger, men i 1772 blev det allerede bestemt, at den samme Ret, der tilkom Amtmændene, ogsaa skulde tilkomme Provsterne; det er vel ikke sagt med disse Ord, men der siges, at Provsterne ligesom Amtmændene skulle skrive frit i Embedsfager endog med private Personer. Dette er senere end hyderligere bestyret derved, at en kongelig Resolution af 1ste Marts 1808, beskjendtgjort ved et Cirkulære af 16de April samme Aar, udvide den samme Bestemmelse til de daværende Amtsprovster, som havde afløst Distriktsprovsterne; disse Amtsprovster eksistere ikke mere, Herredsprovsterne traadte istedet derfor, men jeg antager, at den Portofrihed, hvorom der var Tale, tilkommer Embederne, ikke Personerne; denne Frihed, som altsaa tidligere tilkom først Distriktsprovsterne og senere blev givet Amtsprovsterne, maa ogsaa tilfalde Herredsprovsterne. Endvidere var det bestemt, at alle Erklæringer eller Betænkninger, der forlangtes af Kollegierne, Kommissioner eller Departementerne, skulde gaae portofrit; heraf har man uledet, at det var en Selvsølge, at den Korrespondance, som gik forud for at sætte En istand til at afgive de forlangte Erklæringer, ogsaa maatte være portofri. Smidtidigt har Finantsministeriet, som sagt, meent, at Portofrihed ikke tilkom Amtmænd og Provster i de heromhandlede Sager, og denne Bestemmelse er naturligviis Noget, som Vedkommende have maattet bøde sig under, men herved fremkommer den store Ulempe, at disse Sager for endel standses. Mange Sager kunne vel gaae uden Porto, det gjælder navnlig Breve fra Sogneforstanderskaberne, som væsentlig angaae kommunale Anliggender; men der er mange Skolesager, som have megen Betydning, og hvor der korresponderes paa Statens Vegne, men ogsaa i disse Sager er man nu uberettiget til at meddele Portoattest. Følgen heraf bliver altsaa, at en Porto skal udredes, men det er ikke sagt af hvem; man kan umulig forlange, at Vedkommende Korrespondent selv skal betale Portobeløbene, thi de ville løbe op til noget meget Betydeligt; jeg kan saaledes anføre,